

Forslag, er det, fordi vi ikke ønsker at tage Ansvaret bort fra Regeringen for Forslaget og for ikke at standse den videre Udvikling, som saa stærkt er lovet, som saa stærkt ogsaa er betonet i Bemærkningerne til Lovforslaget. Vi vil heller ikke overtage Ansvaret for, at Løftet i Lovforslagets Bemærkninger om, at dette Forslag kan bringe 30 000 Arbejdere Beskæftigelse i 100 Arbejdsdage, ikke skulde komme til at gaa i Opfyldelse. Vi tror, Situationen er for alvorlig til, at man kan modsætte sig dette, og vi skulde nægtelig være glade, hvis Løftet kunde gaa i Opfyldelse. Bliver det modsatte Tilfældet, bliver Sagen en anden, saa bliver Spørgsmaalet om at gaa videre, om at vise det afgørende Mod til de Foranstaltninger, om hvis Iværksættelse Kravet melder sig. Og her kan jeg kun betone og understrege som Basis for alle mine Udtalelser det, som er fremhævet i selve Bemærkningerne til Lovforslaget, at denne Ordning, nemlig Tilskudsordningen, kun er at betragte som et Led i de Foranstaltninger, Regeringen nu lover med Energi at tage op og gennemføre til Sikring af Beskæftigelsesgraden, til Sikring af vore Erhvervs Opretholdelse af Produktionen. Jeg tror, det har været overmaade betimeligt at fremhæve, at Ordningen kun er et Led, og jeg tror, at Befolkningen og specielt de arbejdsløse med Interesse vil afvente den videre Udvikling af Foranstaltningerne.

Naar vi følger dette Direktiv om, at Ordningen kun er tænkt som et enkelt Led — en Betragtning, som ogsaa meget stærkt blev understreget af den fungerende Erhvervsminister, den højtærede Indenrigsminister, i Forelæggelsestalen i Gaar —, naar vi følger denne Betragtning, er det ogsaa, fordi vi er klare over, at dette Forslag udført i Praksis selv i bedste Fald kun vil kunne virke saare begrænset, og fordi vi er klare over, at alle de Erhvervsgræne, som ikke kan hjælpes ad den Vej, der her anvises, da nødvendigvis trænger sig frem med Krav om positiv Støtte. Jeg tror, det vil gaa saaledes — hvis denne Lov overhovedet kan overvinde de Vanskeligheder, der nægtelig er til Stede for dens tekniske Udførelse —, at det overvejende bliver ganske bestemte, let overskuelige Eksportbrancher, der her faar Hjælpen, mens Ordningen ganske overvejende ikke vil kunne praktiseres for Hjemmemarkedindustrien. Under Eksportindustrierne vil jeg samtidig indbefatte Skibsværfterne, navnlig Reparationsarbejdet, og jeg tror, at der her er en

Mulighed for, ligesom paa forskellige andre ganske afgrænsede Omraader, at yde en vis Hjælp efter den i det foreliggende Lovforslag foreslaaede Ordning. Men jeg vil ogsaa meget understrege den Udtalelse, den fungerende Erhvervsminister fremkom med i sin Forelæggelsestale i Gaar, nemlig at dette i Sandhed — den højtærede Minister sagde nu ikke „i Sandhed“, men jeg forstærker Udtalelsen med dette Udtryk — ikke er noget Universalmiddel, og at Regeringen er klar over, at noget Universalmiddel kan denne Ordning aldrig blive. Vi vil altsaa gaa med til at diskutere Forsøget, og vi vil gaa med til senere hen at forcere Udviklingen frem paa de Omraader, hvor Krisen ikke maatte kunne afhjælpes gennem denne Lov.

Det berørte mig noget smerteligt, men jeg haaber, det var en Fortalelse, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Trier, ikke mente, der var nogen anden Vej frem til Løsning af Krisen end denne Tilskudsordning. Jeg henholder mig i saa Henseende til Ministerens Ord, uanset den store Respekt, jeg i øvrigt har for det ærede Medlem Hr. Trier. Der er andre Veje, og de skal ogsaa nok blive betraadt; vi maa blot betræde dem efterhaanden. Men det vil vise sig, at dette Forslag kan kun — saaledes som det ogsaa laa i den fungerende Erhvervsministers Udtalelser i Gaar — hjælpe begrænset; hvis man da ikke vil svigte alle de Brancher indenfor Arbejdsløsheden, der ikke bliver hjulpet herved, maa man gaa videre, og saa maa man komme ind paa de andre Foranstaltninger, som ligger for, og som maaske vil være ulige mere praktiske end den Ordning, der her forsøges.

Den sunde Tanke, der ligger bag Forslaget om Tilskud til Opretholdelse af Arbejdet i kriseramte Virksomheder, er jo den, at det er bedre at give de Beløb, Understøttelserne til de arbejdsløse vilde andrage, til at holde de produktive Virksomheder i Gang, altsaa til at undgaa Arbejdsløsheden, end først at faa konstateret Arbejdsløsheden og derefter at give disse Beløb til direkte Understøttelser og saa tage alle Arbejdsløshedens øvrige, baade økonomisk, moralsk og socialt lige alvorlige Konsekvenser. Saa sund og saa lige til denne Tanke ser ud, saa vist er det dog, at den omsat i Praksis vil volde uhyre store Vanskeligheder. Det er allerede kommet frem — heller ikke den ærede Ordfører for Socialdemokratiet har lagt Skjul derpaa —, at der vil fremkomme meget store Vanskeligheder, og vor Stilling til selve Lovforslagets videre